

Sygn. akt: VII C 532/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2013 r.

Sąd Rejonowy VII Wydział Cywilny w L.

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Oszczęda
Protokolant:	st. sekr. sądowy Teresa Rakieć

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2013 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa B. T. i A. T.

przeciwko stronie pozwanej (...) Spółka Akcyjna w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powódek B. T. i A. T. kwotę 20.370,01 złotych (słownie: dwadzieścia tysięcy trzysta siedemdziesiąt złotych i jeden grosz) z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty:

- 19.920,01 złotych od dnia 14 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty;

- 450,00 złotych od dnia 19 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódek uprawnionych solidarnie kwotę 3.958,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VII C 532/13

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 19 kwietnia 2013 roku, skierowanym przeciwko (...) S.A. w W. powódki B. T. i A. T. domagały się zasądzenia od pozwanego kwoty 20.213,52 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 19.753,52zł od dnia 14 kwietnia 2013r roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 450 złotych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, oraz o zasądzenie na ich rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania powódki wskazały, że w następstwie kolizji z dnia 12.03.2013r uległ uszkodzeniu samochód stanowiący ich własność marki B. (...) o nr rej. (...). Odpowiedzialność odszkodowawczą za skutki tego zdarzenia ponosi pozwany, u którego był ubezpieczony w zakresie OC pojazd sprawcy szkody. Pozwany sporządził kalkulację naprawy pojazdu i wskazał, że wyniesie ona 10.752,14 złotych. Powódki zakwestionowały wysokość

odszkodowania, w ich ocenie szkoda wyniosła 30.515,66 złotych. Powódki dochodzą różnicy w kwocie 19.763,52 złotych oraz kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy 450 złotych.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o wydanie rozstrzygnięcia w zakresie kosztów procesu obciążających powoda. W uzasadnieniu pozwana podniosła, że przedłożona przez powoda opinia stanowi dokument prywatny, w konsekwencji nie może stanowić dowodu, że szkoda w pojeździe powoda wyniosła jak w przedłożonej przez powoda kalkulacji. Strona pozwana wskazała nadto, że wykonany przez nią kosztorys naprawy uwzględnia ustalony zakres uszkodzeń przy uwzględnieniu m.in. urealnionych cen części zamiennych, nieoryginalnych, z uwagi na to, że choć są one tańsze, posiadają taką samą jakość co części pochodzące z autoryzowanych serwisów.

Pismem z dnia 29.10.2013 roku powódki rozszerzyły żądanie pozwu o kwotę 156,49 złotych domagając się zasądzenia z tytułu szkody w pojeździe kwoty 19.920,01 złotych oraz 450 złotych tytułem zwrotu kosztów sporządzenia opinii prywatnego rzeczoznawcy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 marca 2013 roku doszło do kolizji drogowej samochodu marki B. (...) o nr rej. (...) należącego do powódek. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej- (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.. Powódki zgłosiły szkodę w dniu 12 marca 2013r. Strona pozwana wszczęła postępowanie likwidacyjne. Decyzją z dnia 21.03.2013 roku strona pozwana przyznała poszkodowanym odszkodowanie w wysokości 10.752,14 złotych. W następstwie odwołania od tej decyzji pozwany podtrzymał swoje stanowisko.

dowód:

- akta szkodowe,
- decyzja z dnia 21.03.2013r k-8
- kalkulacja szkody k-9-14

Powódki zleciły wykonanie prywatnej ekspertyzy w zakresie wyceny szkody. Ze sporządzonej kalkulacji szkody wynika, że koszt naprawy samochodu powódek wynosi 30.515,66 złotych. Za sporządzenie wyceny powódki zapłaciły 450 złotych brutto.

dowód:

- prywatna wycena szkody k-15-17
- kalkulacja prywatna naprawy k-18-35
- faktura VAT nr (...) k-36

Wysokość szkody w samochodzie powódek B. (...).OD, nr rej. (...) powstałej na skutek zdarzenia z dnia 11.03.2013r wynosi : 30.672,15zł dla naprawy przeprowadzonej z użyciem nowych oryginalnych części zamiennych przy zastosowaniu średnich stawek warsztatowych za robociznę z rynku lokalnego oraz 18217,23zł – dla naprawy przeprowadzonej z użyciem dostępnych części alternatywnych, niesygnowanych marką producenta. Optymalne przywrócenie przedmiotowego pojazdu do stanu sprzed szkody z dnia 11.03.2013r wymaga użycia w naprawie nowych części zamiennych, takich jakie uległy uszkodzeniu.

dowód:

- opinia biegłego L. S. k.73-100;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w zasadniczej części.

Istota ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynikająca z art. 822 k.c. i nast. sprowadza się do tego, że zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Zgodnie z treścią art. 436 k.c. w zw. z art. 435 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Według zaś art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła. W myśl natomiast art. 361 § 2 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Szkodą majątkową jest to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by istniał gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. Chodzi o utratę lub zmniejszenie aktywów bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Z przepisu art. 361 § 2 k.c. wynika obowiązek pełnej kompensacji szkody.

Podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe, niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, Biul. SN 2003, z. 6, poz. 4), przy czym poszkodowanemu należy się nie tylko zwrot poczynionych przez niego przy tej naprawie nakładów, ale i zwrot robocizny z uwzględnieniem przyjętych, z reguły w miejscu zamieszkania, stawek robocizny za tego rodzaju usługi (wyrok SN z dnia 11 grudnia 1997 r., I CKN 385/97, LEX nr 50530).

Bezspornym jest, że w wyniku kolizji z dnia 12 marca 2013 roku uległ uszkodzeniu samochód powódek, a podmiotem zobowiązanym do naprawienia szkody jest strona pozwana, którą ze sprawcą szkody łączyła umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej oraz to, że powódką z tego tytułu należy się odszkodowanie. Pozwany wypłacił powódkom tytułem odszkodowania kwotę 10.752,14 złotych. Sporna między stronami była wysokość należnego odszkodowania ponad tę kwotę. Pozwany uważał, że kwota ta wyczerpuje w całości roszczenie powoda, powódki natomiast twierdziły, że jest ona zaniżona.

W ocenie Sądu otrzymana przez powódki kwota tytułem odszkodowania nie rekompensuje w pełni doznanej przez nich szkody. Na dowód swych twierdzeń o wysokości poniesionej szkody powódki przedłożyły kalkulację naprawy dokonaną przez niezależnego rzeczoznawcę, z której wynikało, że rzeczywisty koszt naprawy samochodu wyniesie 30.515,66 złotych wraz z podatkiem VAT. Natomiast powołany w toku sprawy na wniosek powoda biegły sądowy z zakresu techniki samochodowej i wyceny wartości pojazdów L. S. ustalił, że łączny koszt brutto naprawy samochodu powódek przy zastosowaniu nowych, oryginalnych części wyniesie 30.672,15 złotych. W ocenie Sądu opinia biegłego jest rzetelna, sporządzona zgodnie z zasadami kosztorysowania napraw pojazdów, stąd brak jest podstaw do jej podważenia. Żadna ze stron nie zakwestionowała zresztą wartości dowodowej przedmiotowej opinii.

Sąd wyraża pogląd, że z technicznego punktu widzenia właściwą jakością naprawy pozwalającą na optymalne przywrócenie samochodu do stanu poprzedniego gwarantuje jej wykonanie zgodnie z procedurami i technologią naprawy producenta. Części oryginalne spełniają wszelkie wymagania technologiczne i posiadają właściwe parametry. Wymaga tego technologia naprawy producenta oraz procedury stosowane w serwisach. Odnosząc się do ustalenia wysokości odszkodowania w oparciu o ceny nowych oryginalnych części samochodowych należy wskazać, że zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 12.04.2012r. (sygn. akt III CZP 80/11) „zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych

części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi”. Stosowanie potrąceń amortyzacyjnych dopuszczalne jest tylko w wyjątkowych sytuacjach, tzn. tylko wówczas kiedy zastosowanie nowych części prowadziłoby do wzrostu wartości całego naprawionego pojazdu. W takiej sytuacji odszkodowanie może ulec pomniejszeniu wyłącznie o kwotę wzrostu wartości pojazdu w stosunku do stanu sprzed szkody. SN wyraźnie wskazał, iż ciężar dowodu wykazania wzrostu wartości pojazdu w porównaniu do stanu sprzed szkody spoczywa wyłącznie na zakładzie ubezpieczeń. Sąd podkreślił także, że stosowanie potrąceń amortyzacyjnych w każdej sytuacji, kiedy uszkodzony pojazd był pojazdem używanym przez pewien czas - jest nieuprawnione i nie znajduje potwierdzenia w obowiązujących normach prawnych. Zakład ubezpieczeń nie jest uprawniony do narzucania poszkodowanemu, wbrew jego woli, użycia do naprawy uszkodzonego pojazdu części nieoryginalnych. Pozwana nie udowodniła wzbogacenia powódek w związku z zastosowaniem części nowych oryginalnych. Jedynie w przypadku gdyby koszt naprawy samochodu był wyższy od jego wartości przed uszkodzeniem, roszczenie poszkodowanego ograniczałoby się do kwoty odpowiadającej różnicy wartości samochodu sprzed i po wypadku (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20.02.2002 r., V CKN 903/00, OSNC 2003/1/15). Taka sytuacja jednak w niniejszej sprawie nie wystąpiła. Wskazać przy tym należy, że roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana (wyrok SN z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, LEX nr 55515) oraz czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza tą rzecz naprawić (wyrok SN z dnia 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01, LEX nr 141410). Poszkodowany nie musi zatem naprawiać pojazdu, może sprzedać go zachowując wypłacone odszkodowanie, może go naprawić tylko częściowo, dokonać naprawy własnoręcznie bądź użyć do naprawy części używanych lub podróbek. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, czy i w jaki sposób samochód powódek była naprawiany. Podkreślenia wymaga przy tym, że to strona pozwana miała możliwość dokonania takich ustaleń.

Mając na względzie powyższe Sąd uznał, że powództwo jest zasadne w całości co do kwoty należności głównej 19.920,01 złotych (30672,15 złotych – 10.752,14 złotych). Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku.

Sąd uwzględnił również powództwo co do kwoty 450 złotych tytułem zwrotu zapłaty za fakturę VAT wystawioną za wykonanie na zlecenie powódek kalkulacji naprawy samochodu przez niezależnego rzeczoznawcę. O możliwości wliczenia takiej kwoty do sumy odszkodowania orzekł Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18.05.2004 r. (III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117). Jako że kosztorys dokonany przez pozwanego jest rażąco zaniżony, a powódki nie posiadały fachowej wiedzy do oceny jego prawidłowości, były niejako zmuszone do przejścia obowiązków pozwanego w tym zakresie i wykonanie kalkulacji naprawy, tak by móc określić wysokość swego roszczenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził na rzecz powódek kwotę 20370,01 złotych. Niniejsza kwota odpowiada żądaniu pozwu z pkt 1 mieszczącego się w granicach różnicy pomiędzy odszkodowaniem ustalonym przez opiniującego w sprawie biegłego, a kwota wypłaconą powodowi w toku postępowania likwidacyjnego prowadzonego przed pozwanym. Nadto na zasądzona kwota składa się także kwota 450 złotych tytułem zwrotu zapłaty za fakturę VAT.

Powódkom od zasądzonych świadczenia należą się również odsetki ustawowe liczone w sposób wskazany w art. 817 § 1 k.c. W jego świetle ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni licząc od daty otrzymania zawiadomienia o zdarzeniu. Skoro powódki o przedmiotowym zdarzeniu poinformowały pozwanego w dniu 12 marca 2013r pozwany winien do dnia 11 kwietnia 2011 roku wypłacić odszkodowanie. Pozwany wypłacił powódkom przed upływem tego okresu jedynie kwotę 10752,14 złotych. Żądanie odsetek ustawowych od dnia 14 kwietnia 2013r roku jest więc zasadne. W zakresie żądania zwrotu kwoty 450 złotych wynikającej z faktury VAT za ocenę rzeczoznawcy, powódki mogą się jej domagać od dnia wniesienia pozwu tj. 19.04.2013 roku, o czym Sąd orzekł w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Powódki są stroną wygrywającą w sprawie, której pozwany winien zwrócić w świetle powyższej regulacji koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Na zasądzone w pkt II koszty procesu składa się opłata od pozwu w wysokości 1011 złotych, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2400 zł. ustalone w oparciu o §6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokacie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2002r. Nr 163 poz. 1348 z późn.zm.) oraz uiszczona przez powoda zaliczka na wynagrodzenie opiniującego w sprawie biegłego w wysokości 500 złotych, opłata skarbową za udzielone pełnomocnikowi powoda pełnomocnictwo w wysokości 17 złotych oraz opłata w wysokości 30 złotych od rozszerzonego powództwa.

Z powyższych względów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.